

„Е добръ! Бенъ Ароне, каква неотложна работа Ви довежда при мене нощно врѣме, толкова късно? Струва ми се, че радостта, гдѣто сте намѣрили пакъ сина си, макаръ той и да е малко измѣненъ, трѣбва да Ви накара да направите лошитѣ обноси на жителитѣ отъ града Ширазъ, гдѣто, както казватъ, Вие сте спечелили, особено прѣзъ послѣдната година, значителни суми. Бѣха ме обвинили, че съмъ отвлѣкълъ Вашия синъ; Вие имавте пълно право да си го искате назадъ; да не говоримъ вече за това“.

— „Ахъ, Мустафа!“ казалъ еврейнѣтъ съ дълбока въздишка, „азъ съмъ прѣстѣпникъ. Демонѣтъ на скжперничеството завладѣ сърдцето ми, та изпразнихъ шестѣтъ кюпа, които Вие бѣхте оставили у мене. Азъ прѣстѣпихъ свещенитѣ закони на приятелството, не сега съмъ готовъ всичко да поправа, да Ви дамъ дори всичко, що притежавамъ, само да ми върнете моя Венеаминъ“.

„Нещастнико!“ извикалъ Мустафа, „ти би заслужавалъ, щото и азъ да отида при кадията, за да му съобща признанията, които ти ей-сега направи прѣдъ мене; но съ тебе азъ ще постѣпя по-добръ. Иди да донесешъ мои-

тѣ богатства, и, ако заслужавашъ, ще ти дамъ новини за твоя Вениаминъ, който е още живъ“.

При тия думи Бенъ Аронъ се хвърлилъ прѣдъ краката на Мустафа, за да цѣлуе колѣнѣтъ му, но, понеже послѣдниятъ направилъ съ крака си такова движение, което би могло да се свърши съ ританица, Бенъ Аронъ бърже станалъ и изчезналъ.

Бенъ Аронъ се завърналъ скоро, послѣдванъ отъ двама робе, натоварени съ чували, които съдържали златото на Мустафа. Слѣдъ като му била изброена сумата, мюсюлманинѣтъ слѣзълъ въ зимника и скоро се явилъ заедно съ Вениамина: „Връщамъ ти твоя синъ“, казалъ той, „но само съ едно условие, което ти трѣбва да приемешъ. Тѣй като не искамъ да минавамъ за лъжецъ прѣдъ очитѣ на ширазкитѣ жители, ти още тази нощъ ще трѣбва да изчезнешъ отъ тукъ за винаги“.

„Ще си ида, ще си ида!“ извикалъ Бенъ Аронъ, „Ширазъ нѣма вече никога да ме види!“

Отъ туй именно врѣме ширазкото население е повѣрвало и вѣрва днесъ още, че едно малко еврейче е било прѣвърнато въ маймунка, загдѣто е хулило името на Мохамеда.

Прѣведе отъ френски: Ст. Бѣлевъ.

СИРОТИНКИ.

Въ кжщурка схлупена, порута
Край огнь сироти-дѣца,
На старецъ бѣловласъ у скута,
Седятъ съ помръкнали лица.

Тѣ зъзнатъ, — чакатъ майка клета
Корица хлѣбъ да донесе . . .
Неволя черна — зла несрѣта —
Година вече ги тресе! . .

Баща имъ на война отиде —
И нѣма писмо, нѣма вѣсть . . .
Убить ли, плѣнникъ — сѣ си иде! —
И никакъвъ го нѣма днесъ . . .

Ей тъмно е. — Вечъ полунощъ е!
Въ огнище искра тлѣй — огнь . . .
А майката я нѣма още —
Дѣцата капнали за снь . . .

Навнъ е зима страховита . . .
„О, Боже мили, докога?“ —
Снага си старецѣтъ убита
Изправя — шепне съсъ тѣга . . .

А бурята пици, завива —
Ту плаче, ту се ядно смѣй . . .
Смъртъта зловѣща нокти впила —
Послѣдна искрица мъждѣй! . .

Вуйчо Ваню.